

overfor et Ministerium, der ikke er begavet med Folkethingets Tillid. Uagtet imidlertid ogsaa denne Hindring har været tilstede for det nedsatte Udvalg, altsaa for det Flertal, paa hvis Begne jeg udtaler disse Bemærkninger, er det dog lykkes Udvalget, ved anstrængt Virksomhed, og idet man i den Henseende har havt fælleds Omse, paa forholdsvis kort Tid at kunne fremlægge Betænkningen for Medlemmerne, idet man fra Finantsudvalgets Side har ønsket at kunne slippe for det Ansvar at lade Indstillingerne ligge paa Finantsudvalgets Konto ind i det nye Aar. Naar Indstillingerne vedtages eller forkastes, naar Finantsbudgettet efter Indstillingerne gjøres færdigt fra Folkethinget, er Finantsudvalget friet for Ansvar forsaavidt, idet det da ikke er Finantsudvalgets Arbejde, men Thingets. Det er en Behagelighed for selve Finantsudvalget at kunne gaa Sulen og det nye Aar imøde, fri for denne Byrde, men det kunde ogsaa have sin Betydning i en anden Henseende, nemlig den, at det kunde være ønskeligt fra alle Sider saa hurtigt som muligt at faae at vide, hvad Folkethinget mener om dette Arbejde. Det er derfor ogsaa som sagt lykkes efter forholdsvis kort Tid, trods Hindringerne at naae dertil. Flertallets Opgave har jo ikke i og for sig været saa let. Vel har man i Overveelsen kunnet slubbe det Spørgsmaal fra sig, om Folkethinget overhovedet burde bevilge et Ministerium Midler, til hvilket man har udtalt sin Mistillid. Man har kunnet slubbe dette Spørgsmaal til Side, thi for det Første har det endnu ikke foreligget Folkethinget eller været optaget i Folkethingets Forhandlinger i de senere Aar — i alt Fald ikke i de sidste 20 Aar, saavidt jeg erindrer. Det var oppe, saavidt jeg erindrer, for 23 Aar siden, hvorvidt det skulde gjøres eller ei, men i den sidste Snes Aar har det ikke været oppe. Der har et Par Gange været forhandlet om, hvorvidt man paa et vist givet Tidspunkt skulde vedtage Finantsloven eller ikke ligeoverfor et Ministerium. Det var Tilfaeldet i 1873 i Foraaret og atter 1873 i Efteraaret, og det endte da med Regtelsen af Finantslovsforslagets Ovgang til 2den Behandling. Men hvormeget der end er sagt og skrevet derom i modsat Retning, veed Enhver, at dette ikke var realiter at negte en Regjering Midlerne til at regjere for, idet der var bevilget Midler; Diemedets Hensigt var for Folkethinget kun at faae en Dom af Bælgerne om, hvorvidt man politisk stod i samme Overensstemmelse med Bælgerne som Aaret forud. Dette Spørgsmaal, denne Tvivl fra Folkethingets Side om, hvorvidt man var i Overensstemmelse med Bælgerne eller ikke, er ikke længer tilstede; den er vegen for en afgjort Visshed, som ikke kan omdisputeres; man er i Overensstemmelse med Bælgerne, forsaavidt man hævder Folkethingets grundlovmæssige Stilling i Forfatningen. Det Spørgsmaal, hvorvidt dette skulde gjøres eller

ikke, har derfor ikke ligget for Flertallet, det hørte ikke ind under Flertallets Overveelse, men maatte i et hvert Fald forbeholdes en senere. Derimod har man selvfølgelig troet sig forpligtet til under Overveelserne af Finantslovsbudgettet ogsaa at tage Hensyn til den politiske Situation. Jeg vil gjerne tro, at der er Mange, der finde, at Flertallet i den Henseende har været for moderat, for eftergivende ligeoverfor dets Opposition, og jeg skal villig erkjende, at de kunne have særdeles gode Grunde til en saadan Opfattelse, i Særdeleshed naar de ved Siden af Finantslovsbudgettet ogsaa have studeret det Forslag til Tillægsbevillingslov, der foreligger for Rigsdagen; thi man vil af dette Tillægsbevillingslovsforslag erfare, i hvilken Grad vi tidligere have bevilget Midler ud over, hvad Administrationen kunde forbruge, saa at der ogsaa baade i Henseende til det Politiske og det Finansielle vilde være dobbelt Opfordring til at være nyeregnende med, hvad man under disse Omstændigheder turde foreslaa opført paa Finantsbudgettet paa dets fortsatte Vel. Imidlertid har man troet kun at burde foreslaa saadanne Endringer, som gjorde Finantsloven saaledes brugelig selv under de nuværende Forhold, at man kunde antage, at Regjeringen med den Portion af Tillid, den besidder i dette Thing, maatte være overordentlig tilfreds med at faae Flertallets Indstillinger vedtagne, og at der under andre politiske Forhold i det Væsentlige kunde foreligge et Grundlag for, at et andet Ministerium, begavet med Folkethingets Tillid, kunde baade i Enkeltighederne og i visse Hovedpunkter faae Endringer, som ere let gennemførlige. Disse Hensyn have ledet Flertallet til at gjøre saa saa Endringer, som det efter Omstændighederne var rimeligt, i det foreliggende Budget. Skulde jeg endnu udtale et Ord, inden jeg gaar over til Enkeltighederne, skulde det mindre være med Hensyn til Regjeringen og dens Stilling lige overfor dette Thing end nærmest med Hensyn til Regjeringspartiets Stilling, forsaavidt den aabenbarer sig som Udtryk for en offentlig Mening. Det høitærede Thing vil have lagt Mærke til, at man næppe kan læse en Artikel mod Folkethinget i disse Dage eller har kunnet det i længere Tid, uden at den indeholder eller ender med en Trusel mod vor Forfatning (Hør!), en Trusel mod vor Forfatning, der, naar der logisk skulde udbrages, hvad der ligger deri, udtrykker Revolution fra oven. Jeg gjør ikke Regjeringen ansvarlig for den Slags Ting, Regjeringen staar vel ikke længere saaledes, at den kan sige: Gud fri mig for mine Benner; de ere saa nok endda, saa at den ikke behøver at støde dem fra sig, men den staar ikke til Ansvar for disse Udtalelser. Jeg skal kun nævne dette som et Vidnesbyrd om, hvad man tror, at der kan bruges for at forsøge at paavirke dette Thing til at fravige sin Opgave: Hæv delfen af Folketsfriheden, ogsaa for saa vidt Folkethingets grundlovmæssige Stilling angaar.